

Arrest

nr. 54 449 van 17 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN AUDENHOVE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Karakhach.

U verklaart problemen te ondervinden met de autoriteiten van uw land wegens de deelname van uw partner X (O.V. X) aan een aantal protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Op 1 maart 2008 is uw man getuige van een schietincident aan het Operaplein in Yerevan waarbij de commissaris van Masis, Gago Badalyan, een demonstrant neerschiet.

Op 10 maart 2008 wordt uw man door de politie van Masis meegenomen naar het politiebureau waar hij geslagen wordt en gedwongen wordt valse verklaringen af te leggen over het schietincident, zodat de politie hem kan beschuldigen van de dader te zijn. Men sluit hem op. Hij wordt geslagen en krijgt messteken in beide bovenbenen.

Acht dagen later kan hij met de hulp van zijn vriend Avo uit de gevangenis ontsnappen. Daarop komt de politie van Masis hem bij u thuis in Shoryakant zoeken. Ze slaan daarbij Arturs pleegvader die bezwijkt aan zijn verwondingen. Nog diezelfde dag neemt Avo u mee naar een afgelegen hut in Ghaderlu waar u uw partner vervoegt. Kort daarna brengt Avo ook Arturs pleegmoeder naar Ghaderlu. Uw partner werkt er als houtverkoper.

In februari 2010 wordt uw partner met een klant in Gerovan door de politie van Masis tegengehouden. Hij zet het op een lopen. De volgende morgen, toen uw partner zich in het bos bevond, komen ze hem in de hut in Ghaderlu zoeken. Ze slaan daarbij u en Arturs pleegmoeder. De pleegmoeder bezwijkt aan haar verwondingen. Zelf raakt u bewusteloos. U wordt door uw partner bij bewustzijn gebracht met water op het moment dat hij weer thuiskomt. Daarop brengt Avo u en uw partner naar zijn huis in Sipanik, waar u ongeveer één maand blijft.

Op 23 april 2010 vertrekt u samen met uw partner uit Sipanik naar Poti in Georgië, vanwaar u de boot neemt naar Marioupol in Oekraïne. Van Oekraïne reist u met de auto naar België waar u op 19 mei 2010 aankomt en dezelfde dag asiel aanvraagt.

U legt geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land kende, het gevolg zijn van de problemen van uw partner Artur Dalakyan (O.V. 6.630.167). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw partner de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieronder vindt u een weergave van de beslissing die ten aanzien van uw partner werd genomen:

"U verklaart in Armenië problemen te ondervinden met de autoriteiten, meer bepaald met de politie van Masis, wegens uw deelname aan de protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Bovendien beweert u staatloos te zijn. Er moet echter vastgesteld worden dat u zowel uw asielrelaas als uw vermeende staatloosheid niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst dient op basis van uw verklaringen te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u staatloos bent. Het is in dit verband opmerkelijk dat u tijdens uw opeenvolgende verklaringen uiterst vaag blijft over uw exacte geboorteplaats en u hierover ongerijmde verklaringen aflegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw biologische moeder naar Armenië kwam om te bevallen (verklaring DVZ, p. 1 onder Opmerking ouders), terwijl u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde niet precies te weten waar u geboren bent om even later te stellen dat u in Azerbeidzjan bent geboren (CGVS, p. 5 en 6). U verklaart verder dat u van kinds af aan in Armenië opgroeide en er werd grootgebracht door uw pleegouders die u evenwel niet adopteerden (CGVS, p. 3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt nu dat een kind dat zich op het grondgebied van de republiek Armenië bevindt en van wie beide ouders onbekend zijn, Armeens staatsburger is.

Voorts is het niet aannemelijk dat u persoonlijk überhaupt niets zou hebben ondernomen om uw situatie in Armenië te regulariseren en het Armeense staatsburgerschap te verkrijgen, eenmaal u de leeftijd van achttien jaar bereikt had. U beweert dat u dat niet deed omdat u geen geboorteakte had (CGVS, p. 4). Gezien de problemen die u net omwille van uw staatloosheid zou hebben gekend (zo kon u mede omwille hiervan niet naar school gaan), is uw uitleg in deze niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u zo goed als uw hele leven in Armenië woonde en dit tot aan uw vertrek naar België in 2010, dat u (enkel) Armeens spreekt (DVZ verklaring, vraag 8 en CGVS, p. 5), dat u er werkte in de zandmijn van Gevorg Gevorgyan in Masis (CGVS, p. 7) en dat u er al zo'n drie jaar samenwoonde met een Armeens staatsburger, Ani Gevorgyan (verklaring DVZ, vraag 15 en CGVS, p. 7). Als u werkelijk staatloos zou geweest zijn, kon van u dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u ten minste een poging zou hebben gedaan het Armeens staatsburgerschap te verkrijgen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw staatloosheid en uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u zo goed als uw hele leven in Armenië heeft verbleven en u een vrees verklaarde te koesteren ten aanzien van dit land (CGVS, p. 19), wordt uw asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Armenië.

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Zo verklaarde u getuige geweest te zijn van een schietincident waarbij een politieagent een

demonstrant neerschoot vlakbij het Operagebouw in de ochtend van 1 maart 2008, waaraan u nog toevoegde dat u rond de middag naar huis was gegaan, al kon u niet precies zeggen wanneer (CGVS p. 12-13). Uit de informatie blijkt echter dat de politie de demonstrerende menigte aan het Operaplein in de ochtend van 1 maart 2008 niet met vuurwapens uiteendreef, maar met het waterkanon, elektrische shockwapens en knuppels. De politie gebruikte wel vuurwapens in de tweede helft van de dag, in de buurt van de Franse Ambassade en het Myasnikyan-standbeeld en tussen de Mashtotslaan, de Paronyanstraat en de Leostraat. Hierdoor kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u getuige geweest zijn van een schietincident aan het Operaplein in de ochtend van 1 maart 2008. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u in dit verband gekend zou hebben, met name uw aanhouding op 10 maart 2008.

Daarnaast blijken uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw partner een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat uw aanhouding op 10 maart 2008 gebeurde door twee agenten in burgerkledij (CGVS p. 14), terwijl uw partner zei dat ze in uniform waren (CGVS partner p. 5). Na confrontatie met uw bewering blijft uw partner volhouden dat de arrestatie door twee agenten in uniform gebeurde (CGVS partner p. 5), waardoor deze tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt. U verklaart voorts dat u van de politie een slag op uw hoofd kreeg op 1 maart 2008, waaraan u toevoegt dat uw partner natuurlijk gezien had dat u gewond was aan uw hoofd (CGVS p. 13-14), terwijl uw partner zelf beweert dat u geen sporen van slagen had (CGVS partner p. 4). Na confrontatie met uw verklaring zegt uw partner 'ik weet het niet' (CGVS partner p. 5), wat als uitleg niet afdoende is om deze tegenstrijdigheid op te heffen. U beweert verder de hoofdwonde thuis te hebben laten verzorgen door een dokter (CGVS p. 14), terwijl uw partner zegt dat u de wonde niet heeft laten verzorgen (CGVS partner p. 5). Na confrontatie met het feit dat u gezegd had dat er iemand langskwam om de wonde te verzorgen, geeft uw partner aan dat dat de burens waren (CGVS partner p. 5), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft.

Ook tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen werd een tegenstrijdigheid vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u messteken kreeg tijdens de demonstratie van 1 maart 2008 in Yerevan (vragenlijst DVZ 3.5), terwijl uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat u deze messteken opgelopen zou hebben tijdens uw achtdaagse vasthouding in het politiebureau vanaf 10 maart 2008 (CGVS p. 16). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u erbij dat u op het politiebureau – oftewel na uw aanhouding op 10 maart 2008 – messteken had gekregen, waaraan u toevoegde dat het misschien een vergissing betrof (CGVS p. 21). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid evenwel niet opgeheven.

U beweert tijdens uw opeenvolgende verklaringen last te hebben van geheugenverlies door de slag op het hoofd die u op 1 maart 2008 kreeg, waardoor u zich een aantal van de door u aangehaalde feiten niet goed kan herinneren (DVZ vragenlijst 3.8. en CGVS p. 2, 10 & 14). U kan deze geheugenproblemen evenwel niet staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen.

U bracht de Belgische asielinstanties daarenboven geen enkel bewijs aan van de ernstige vervolgingsdaden waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn. Zo legde u geen enkel bewijs voor van de moord op uw pleegouders, hoewel u aangaande hun overlijden verklaarde dat er 'natuurlijk een (overlijdens)akte zal bestaan' (CGVS p. 9). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Er moet in ditzelfde verband bovendien opgemerkt worden dat het opvallend is dat noch uzelf, noch uw partner, die verklaarde Armeens staatsburger te zijn en in Armenië te hebben gewoond, erin slaagde het Commissariaat-generaal enig identiteitsdocument voor te leggen (zie gehoor CGVS partner).

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een low profile deelnemer van de protestacties, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangaande uw reisroute verklaart u met de wagen van Oekraïne naar België gereisd te hebben. U verklaart dat met valse documenten gedaan te hebben zonder echter te weten onder welke naam, waaraan u toevoegt dat u controle had aan de douane zonder daarbij problemen te hebben ondervonden (CGVS p. 20). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kon geven over de identiteitsgegevens in uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou gebracht hebben van de voor u gebruikte identiteitsgegevens. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner, A.D. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 448 van 17 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die uitdrukkelijk stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en deze stuk voor stuk tracht te weerleggen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker weliswaar een aantal argumenten aanvoert die de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met zijn staatloosheid in een ander daglicht zouden moeten stellen, maar geen bezwaren uit tegen de conclusie die de verwerende partij daaruit heeft getrokken, met name dat zijn asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van Armenië. Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet ontkent daar minstens zijn gewoonlijke verblijfplaats te hebben gehad voor zijn vlucht naar België en hij een vrees verklaart te koesteren ten aanzien van dit land, kan de verwerende partij hierin worden bijgetreden.

2.5. Ten aanzien van het motief in de bestreden beslissing dat in zover verzoekers vrees voortspuit uit de gebeurtenissen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen en het lot van de opposanten deze vrees niet meer actueel is, repliceert hij als volgt: "Met betrekking tot de situatie van verzoeker dient evenwel met klem te worden benadrukt dat de vervolging geen vervolging betreft omwille van strikt politieke motieven. Verzoeker was inderdaad allerminst politiek actief, was zelfs niet op de hoogte van de politieke toestand in zijn land, doch nam slechts deel aan de manifestaties uit sympathie voor en op vraag van zijn werkgever, G.G. In het kader van de vervolgingen om redenen van strikt politieke motieven kan inderdaad worden weerhouden dat nog slechts twee personen worden gezocht". Verzoeker besluit dat de politieke vervolgingen in Armenië, in de nasleep van de gebeurtenissen van maart 2008, inderdaad thans dienen te worden gerelativeerd. Dit motief van de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind.

2.6. Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift als volgt: "Verzoeker wordt evenwel door de autoriteiten – alleszins bepaalde autoriteiten (de politie van Masis) – vervolgd als getuige van een ernstig incident tijdens de manifestatie van 1 maart 2008. Verzoeker herkende de politiecommissaris van Masis, G.B., die weet dat verzoeker getuige was van de moord, door hem gepleegd. Bovendien werd verzoeker onder ernstig fysiek geweld op het politiecommissariaat gedwongen bekentenissen af te leggen – vermoedelijk als zou hij voor de moord verantwoordelijk zijn – en bevonden bovendien zijn vingerafdrukken zich op een vuurwapen, in het bezit van de politie van Masis, doordat dit hem in de handen werd geduwd." Verzoeker geeft derhalve zelf aan dat het deze feiten zijn die de toekenning van de vluchtelingenstatus in zijn hoofd zouden verantwoorden.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De bestreden beslissing stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij getuige zijn geweest van een schietincident aan het Operaplein in de ochtend van 1 maart 2008 en dus evenmin aan de problemen die hij in dit verband zou hebben gekend, met name zijn aanhouding op 10 maart 2008. Dit standpunt van de verwerende partij is gestoeld op (i) de vaststelling dat zijn verklaringen over de feiten van 1 maart 2008 niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, (ii) de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn partner en (iii) de tegenstrijdigheden in zijn eigen opeenvolgende verklaringen.

2.9. Ten aanzien van de strijdigheid van zijn verklaringen met de informatie van het administratief dossier, repliceert verzoeker als volgt: "Wat de feiten betreft die zich hebben afgespeeld bij de

demonstratie van 1 maart 2008, acht het Commissariaat Generaal de verklaring van verzoeker twijfelachtig. Zij fundeert haar ongeloof op haar informatie dat bij de betoging van 1 maart 2008 slechts in de tweede helft van de dag vuurwapens werden gebruikt, wat het onmogelijk maakt dat verzoeker in de ochtend getuige was van een schietincident. Het Commissariaat heeft hier evenwel de informatie die haar door verzoeker werd meegedeeld tijdens het afgenomen interview manifest foutief geïnterpreteerd. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar het verslag van verhoor van het Commissariaat zelf (stuk 3) (blz. 11). Verzoeker werd letterlijk gevraagd op welk moment van de dag hij (de menigte) werd aangevallen door de politie. Daarop antwoordde verzoeker inderdaad dat dit 's ochtends gebeurde. Hij verklaarde, zoals hij ook op de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, dat de politie het plein 's ochtends bestormde en dat de manifestatie van dan af tumultueus en uiteindelijk in één grote chaos verliep. Deze bestorming van het plein door de politie, in de vroege ochtend, staat evenwel in de tijd nog los van het schietincident waarvan verzoeker getuige was. Het ogenblik van het schietincident wordt hem later in het interview ook gevraagd (blz. 12 CGVS). Daarop antwoordde verzoeker – opnieuw kan letterlijk worden verwezen naar het verslag van verhoor – ‘toen het al chaotisch was’. Op de vraag of het incident ook in de vroege ochtend was antwoordde verzoeker “niet direct maar mensen begonnen te vluchten” (blz. 13 CGVS). Het Commissariaat legt in haar beoordeling tevens de link met het ogenblik waarop verzoeker na de manifestatie terug thuis is aangekomen, stellende dat hij verklaarde rond de middag naar huis te zijn gegaan zonder precies te kunnen zeggen wanneer. Uit het verslag van verhoor, opgesteld door het Commissariaat Generaal, blijkt echter dat verzoeker heeft verklaard rond half 3 à 3 uur in de namiddag thuis te zijn aangekomen (blz. 12), en tevens heeft verklaard dadelijk na het schietincident naar huis te zijn gevlucht. Het Commissariaat Generaal heeft aldus de verklaringen van verzoeker – hoewel door haar correct weergegeven in het verslag van verhoor – bij het beoordelen klaarblijkelijk foutief geïnterpreteerd en hieruit menen af te leiden dat het verhaal van verzoeker niet met de werkelijkheid zou kunnen stroken, quod non.” Verzoeker geeft vervolgens zijn eigen versie van de feiten, die volgens hem gebaseerd is op het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal. Hij poogt hiermee aan te tonen dat het schietincident wel degelijk na de middag plaatsvond.

2.10. Verzoeker betwist niet dat de politie pas in de namiddag vuurwapens gebruikte, zoals in de bestreden beslissing te lezen staat en eveneens blijkt uit objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. In het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal (adm. doss. stuk 3, p 12) staat het volgende te lezen: “Op welk moment van de dag vond dat schietincident plaats? Toen het al chaotisch was. Kunt u dat wat specificeren? In de chaos. Was dat incident ook in vroege ochtend? Niet direct maar mensen begonnen te vluchten. Was dat incident voor of na de middag? Het was geen middag, het was ochtend.” Verzoeker heeft derhalve uitdrukkelijk verklaard dat het schietincident tijdens de ochtend plaatsvond en op de vraag hoe laat hij naar huis was gegaan antwoordde: “Rond de middag. Ik kan niet precies zeggen wanneer.” Deze verklaringen vallen onmogelijk te rijmen met wat verzoeker thans voorhoudt in zijn verzoekschrift, met name dat hij omstreeks 15 uur thuis aankwam en het, gezien de beperkte afstand van de manifestatie tot het huis van verzoeker, onmogelijk is dat het schietincident plaatsvond in de vroeger ochtend. Uit het voorgaande blijkt dat het element dat verzoeker als hét kernelement van zijn asielrelaas bestempelt, en waaruit al zijn beweerdde problemen zouden voortvloeien, terecht als ongeloofwaardig werd bestempeld in de bestreden beslissing.

2.11. De hiervoor vastgestelde ongeloofwaardigheid klemmt des te meer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst verklaarde dat hij messteken opliep tijdens de demonstratie van 1 maart 2008 in Yerevan, terwijl hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde dat hij ze zou hebben opgelopen tijdens zijn achtdaagse vasthouding in het politiebureau. De Raad treedt deze vaststelling bij, na verifiëring van de stukken van het administratief dossier. Verzoeker doet daartegenover gelden slechts één, eenduidige verklaring te hebben afgelegd en de contradictie berust op de verkeerde interpretatie ervan. Dit argument is evenwel niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen: het gesprek dat werd gevoerd met het oog op het invullen van de vragenlijst werd gevoerd in het Armeens-Nederlands, het verslag werd aan verzoeker voorgelezen in het Armeens en verzoeker bevestigde de oprechtheid van zijn inlichtingen waarna hij het gehoorverslag aanvaardde en ondertekende (adm. doss. stuk 10). Verzoeker kan derhalve niet volstaan met zijn bewering dat zijn verklaringen verkeerd werden begrepen. Waar hij desbetreffend ten slotte nog aanvoert dat geen afschrift werd toegevoegd van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de motieven in de bestreden beslissing duidelijk zijn, dat de vragenlijst waarop wordt gedoeld zich in het administratief dossier bevindt, dat ter inzage was van verzoeker en dat verzoeker dit stuk zelf bijbrengt als één van de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift, zodat deze grief niet kan worden aangenomen.

2.12. In het verzoekschrift doet verzoeker nog gelden dat hij zich nooit heeft willen verschuilen achter zijn geheugenproblemen om eventuele onsamenhangendheden te verklaren, maar dat hij deze kwaal wel moet vermelden omdat ze rechtstreeks voortvloeit uit de gebeurtenissen. Inmiddels, zo stelt hij, kan hij thans wel medische attesten voorleggen waaruit blijkt dat hij tengevolge van een slag op zijn hoofd ernstige medische problemen heeft. De Raad neemt deze stukken, die worden bijgevoegd als repliek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn geheugenproblemen niet kan staven, in overweging in het kader van de rechten van verdediging, maar stelt vast dat het eerste medisch attest dat wordt bijgevoegd melding maakt van "subjectieve klachten" zoals onder meer geheugenverlies, maar evenzeer stipuleert dat "geen objectieve afwijkingen/tekenen werden gevonden". Uit de gehoorverslagen blijkt overigens ook op geen enkele manier dat verzoeker problemen heeft met het gedetailleerd antwoorden op vragen en het weergeven van de gebeurtenissen. Samen met de verwerende partij, ten slotte, moet worden vastgesteld dat de kwaliteit van de tweede kopij van een dermate slechte kwaliteit is dat er niks uit kan worden afgeleid. Hoewel dit argument reeds werd opgeworpen in de nota, werd het origineel van het attest niet ter zitting voorgelegd. Het zou in strijd zijn met de rechten van verdediging van de verwerende partij moest de Raad toch, in de mate van het mogelijke, het attest beoordelen.

2.13. De Raad is van oordeel dat alleen al omwille van de in dit arrest beoordeelde elementen uit de bestreden beslissing de verwerende partij genoegzaam tot de beslissing kon komen dat verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig is en derhalve niet kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin, bij gebrek aan andere elementen, tot het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De overige motieven van de bestreden beslissing worden derhalve als overtoollig bestempeld, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker derhalve geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het enig middel is niet gegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS